

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/185/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125011283
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125011283.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Juraja Dziaka, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 11.07.2025, sp. zn. 7PP/30/2025, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28.10.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 9T/1/2018 zo dňa 17.05.2018, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 04.09.2018, sp. zn. 6To/65/2018 a trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/51/2017 zo dňa 10.03.2020 v spojení s uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/51/2017 zo dňa 13.02.2020. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 43-46 spisu.

Okresný súd svoje zamietavé stanovisko odôvodnil konštatovaním, že u odsúdeného neboli splnené všetky podmienky podmienčného prepustenia. Okresný súd ustálil, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody - vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu dňa 12.09.2023, avšak v prípade prvej materiálnej podmienky, t. j. preukázanie polepšenia vo výkone trestu plnením svojich povinností okresný súd konštatoval, že napriek tomu, že riaditeľ ústavu odporúčal odsúdeného podmienčne prepustiť s probačným dohľadom, nepovažoval túto podmienku za splnenú, najmä s poukazom na to, že odsúdený nepresvedčil súd, že svojím správaním v ústave dosiahol viac ako len adaptáciu na ústavné pomery. Nezáiskáním žiadnej disciplinárnej odmeny ani iným správaním tzn. vynaložením väčšieho úsilia zameraného na rozvoj svojej osobnosti, nepresvedčil súd, že by vykonal dôslednú sebareflexiu k doterajšej trestnej minulosti, a to takým spôsobom, že by súd nemal pochybnosti o jeho polepšení sa, sledujúc cieľ - dať po prepustení záruku vedenia života riadneho, zodpovedného občana, ktorý je prínosom pre spoločnosť. Súd dospel k záveru, že polepšenie u odsúdeného nastalo výlučne vo formálnej rovine. V dôsledku nesplnenia druhej zákonnej podmienky na podmienčné prepustenie odsúdeného súd nemohol dospieť ani k záveru o splnení tretej zákonnej podmienky, nakoľko polepšenie odsúdeného je esenciálnou zložkou vyvodenia predpokladu, či odsúdený bude schopný viesť po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody riadny život, čiže ak súd nezistí „polepšenie sa“ odsúdeného, veľmi ťažko môže potom dospieť k záveru, že by po podmienčnom prepustení na slobode viedol riadny život.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí, zahlásil sťažnosť odsúdený (č.I. 28 spisu), ktorú do konania neverejného zasadnutia sťažnostného súdu bližšie písomne neodôvodnil.

Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí okresného súdu sa vzdal práva na podanie sťažnosti (č.l. 28 spisu).

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a b/ konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle citovaného ustanovenia § 192 odsek 1 Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, i konanie predchádzajúce tomuto výroku a tak zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť odsúdeného však nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia preskúmal postup okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a dospel k záveru, že okresný súd po doručení žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody postupoval procesne bez akýchkoľvek pochybení, keď vo veci určil termín verejného zasadnutia na deň 24.06.2025, kde mal odsúdený možnosť vyjadriť sa k podanej žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, vykonal všetky dôkazy, ktoré sú potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a rozhodol spôsobom, ktorý si osvojil aj krajský súd a v celom rozsahu na ne odkazuje, bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení.

V napadnutom uznesení okresný súd v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Trestného poriadku rozviedol všetky základné právne skutočnosti, na základe ktorých mal za to, že žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nebolo možné vyhovieť.

Na to, aby mohol byť odsúdený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody je v zmysle § 66 ods. 1 a § 67 ods. 1 Trestného zákona nevyhnutné, aby okrem formálnej podmienky, spočívajúcej vo vykonaní zákonom určenej dĺžky trestu, súčasne splnil aj dve materiálne podmienky, ktoré spočívajú v tom, že svojím správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie a zároveň možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody znamená podstatnú zmenu spôsobu jeho výkonu, a preto by táto možnosť mala byť umožnená len odsúdenému, u ktorého je reálny predpoklad, že uložený trest splnil svoj účel aj bez potreby ďalšieho výkonu tohto trestu v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Súd preto musí skúmať všetky okolnosti svedčiacie o možnostiach prevýchovy odsúdeného, ako aj jeho správanie vo výkone trestu odňatia slobody.

Okresný súd správne zistil, že odsúdený splnil formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie, keď už vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu, a to dňa 26.04.2025, a zároveň správne a v súlade so zákonom posúdil nespĺnenie oboch materiálnych podmienok na podmiennečné prepustenie.

Pokiaľ ide o splnenie prvej z dvoch materiálnych podmienok predpokladaných v ustanovení § 66 ods. 1 Trestného zákona, t. j. preukázanie polepšenia plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu, okresný súd správne skonštatoval, že odsúdený túto podmienku nespĺnil.

Vzhľadom na hodnotenie odsúdeného nie je možné jeho správanie v rámci výkonu trestu odňatia slobody posúdiť ako nasvedčujúce polepšeniu. Ani pozornosti krajského súdu neuniklo to, že síce správanie odsúdeného je aktuálne na požadovanej úrovni (je pracovne zaradený, nebol disciplinárne potrestaný, plní ciele programu zaobchádzania a k spáchanej trestnej činnosti sa vyjadruje kriticky), avšak z hodnotenia riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou je zrejme, že odsúdený za celý čas výkonu trestu (vo výkone trestu od 30.04.2024 v ÚVV a ÚVTOS Nitra, od 14.05.2024 v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou), čo predstavuje dobu približne 18 mesiacov, nedosiahol žiadnu disciplinárnu odmenu. V prospech odsúdeného nemožno vyhodnotiť ani tú skutočnosť, že neabsolvoval žiaden rekvalifikačný kurz ani iné formy vzdelávania, či tú skutočnosť, že nie je zaradený do skupinových foriem práce, ale je mu venovaný individuálny semidirektívny prístup a je vedený k bezproblémovému správaniu a dodržiavaniu všeobecne záväzných právnych predpisov, ústavného poriadku a časového rozvrhu dňa. V súhrne potom možno uzavrieť, že odsúdený nevyvíja dostatočne aktívnu snahu po akýchkoľvek dostupných aktivitách vo výkone trestu, ktoré sú „navyše“. Odsúdený len dodržiava pravidlá výkonu trestu, čo je ale elementárna povinnosť každého väzňa. Krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že odsúdený sa v podstate adaptoval na režim výkonu trestu odňatia slobody, avšak doposiaľ nepreukázal zvýšenú snahu po náprave, preto nemožno konštatovať splnenie prvej materiálnej podmienky. Aj keď celkovo hodnotenie odsúdeného vyznieva prevažne pozitívne a je z neho zrejme, že sa odsúdený adaptoval na režim výkonu trestu odňatia slobody, na druhej strane nijako svojou aktivitou nevybočuje z radu, síce režimovo prispôsobených, avšak priemerných väzňov. Krajský súd pripomína, že ak sa odsúdený vo výkone trestu dobre správa, automaticky to neznamená, že sa

polepšil a tým splnil prvú materiálnu podmienku. Plnenie si základných povinností vo výkone trestu je nevyhnutnou podmienkou ako samotnej adaptácie, tak aj celého priebehu výkonu trestu odňatia slobody, čo ale nemožno považovať za prejav jeho nápravy.

Pokiaľ ide o splnenie druhej podmienky, túto súd objasňuje a skúma komplexnejšie. Posudzuje všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, prostredie, v ktorom žil celý doterajší život, povahu a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu s jediným cieľom, či všetky tieto skutočnosti umožňujú prijať prognózu, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život, t.j. život v súlade s právnymi, morálnymi a etickými normami spoločnosti.

V tomto smere je potrebné poukázať i na to, že na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, daný postup je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť riziko recidívy, pričom takou okolnosťou je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného. Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody treba vždy zhodnotiť osobu odsúdeného a celý jeho doterajší život, vrátane jeho správania pred spáchaním trestného činu, správania, ktoré viedlo k jeho spáchaniu ako aj správania vo výkone trestu odňatia slobody. Tieto okolnosti pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale je nutné ich posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Očakávanie správania sa odsúdeného v budúcnosti je možné vyvodiť z objektívnych okolností, ktoré sa už stali a ktoré musí súd logicky vyhodnotiť. Ohľadne správania sa odsúdeného v budúcnosti súd pri rozhodovaní o podmienenom prepustení vyvodzuje iba predpoklady, pretože logicky nemôže vedieť, čo sa v budúcnosti skutočne stane. Správanie sa odsúdeného v minulosti má v tomto prípade rozhodujúci význam pri určení pravdepodobnosti jeho správania sa v budúcnosti. Samotnou okolnosťou, ktorá má nepochybne veľký význam, je teda predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho prípadnej trestnej činnosti, pričom pozitívna prognóza budúceho správania sa odsúdeného je nutným predpokladom pre rozhodnutie o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

V zmysle ustanovenia § 66 ods. 2 Trestného zákona je treba zohľadniť aj povahu trestných činov, pre ktoré je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody. Krajský súd preto len opakuje, že odsúdený si aktuálne vykonáva trest odňatia slobody za spáchanie prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. b) Trestného zákona a prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, za ktoré mu bol rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/73/2022 zo dňa 31.01.2024 uložený úhrnný trest v trvaní 16 mesiacov so skúšobnou dobou 20 mesiacov. Taktiež mu bol uložený zákaz požívania alkoholických nápojov počas skúšobnej doby a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 4 roky. Odsúdenému teda bola daná šanca dokázať, že je schopný viesť na slobode riadny život, avšak odsúdený sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia opakovane dopustil prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp. zn. 0T/33/2024 uložený úhrnný trest odňatia slobody na 8 mesiacov nepodmienené a zákaz činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu vo výmere 6 rokov. Na základe toho bolo uznesením Okresného súdu Levice z 15.07.2025, sp. zn. 3T/73/2022 rozhodnuté, že sa odsúdený neosvedčil a úhrnný trest odňatia slobody uložený rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/73/2022 zo dňa 31.01.2024 vo výmere 16 mesiacov vykoná.

Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že recidíva odsúdeného nepochybne svedčí v prospech záveru, že predchádzajúce podmienené odsúdenie nemalo na odsúdeného zjavne požadovaný preventívny a resocializačný účinok, keďže mu nezabránilo v ďalšom spáchaní trestnej činnosti. Opakované páchanie totožnej trestnej činnosti svedčí o negatívnom postoji odsúdeného k právnemu poriadku a k dodržiavaniu právnych noriem, ktorý nezmenil ani pod vplyvom skôr uloženého trestu. Navyše je nevyhnutné zohľadniť, že odsúdený v prípade podmieneného odsúdenia mal možnosť na slobode preukázať, že vie a chce viesť riadny život. Odsúdený tieto príležitosti nevyužil a naďalej pokračoval v páchaní trestnej činnosti, a preto niet sa prečo domnievať, že práve podmienené prepustenie z aktuálneho výkonu trestu odňatia slobody už splní svoj zákonom sledovaný účel, ktorý nebol doposiaľ naplnený prostredníctvom skôr uloženého trestu.

Prihliadnuc potom na povahu spáchaných činov, ale aj na trestnú minulosť odsúdeného a jeho priemerné správanie sa vo výkone trestu, krajský súd dospel k záveru, že od odsúdeného nie je možné s rozumnou istotou očakávať, že tento v budúcnosti povedie riadny život. V tomto prípade špeciálna recidíva odsúdeného nepochybne svedčí v prospech záveru okresného súdu, že správanie odsúdeného v minulosti neumožňuje vysloviť, že odsúdený by v prípade prepustenia viedol riadny život na slobode.

Nanajvýš krajský súd v tejto súvislosti u odsúdeného poukazuje aj na menej priaznivú resocializačnú prognózu na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti, ktorá taktiež nesvedčí v prospech novej prognózy, že odsúdený povedie na slobode riadny život. Za daného stavu veci potom krajský súd v celom rozsahu zdieľa názor okresného súdu, že u odsúdeného nie je splnená neexistencia rizika recidívy, ktorá je podstatou druhej materiálnej podmienky. Žiada sa dodať, že v prípade odsúdeného teda prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti. K tomu je z pohľadu krajského súdu nutné pripomenúť, že u recidivistov, ktorí sa opakovane dopúšťajú totožnej trestnej činnosti, musia byť prítomné veľmi silné záruky, že sa v budúcnosti trestnej činnosti nedopustia, čo sa však nestalo v danej trestnej veci.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že odsúdený svojím správaním sa počas pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, kedy sa v podstate adaptoval na režim výkonu trestu odňatia slobody, avšak doposiaľ nepreukázal zvýšenú snahu po náprave, ale tiež s poukazom na skutočnosť, že nebol ani raz disciplinárne odmenený a vzhľadom na opakované spáchanie rovnakej trestnej činnosti, ako aj výsledky kvalifikovaného prognózovacieho nástroja (Crime Risk Assessment), ktorý ustálil, že resocializačná prognóza u odsúdeného je menej priaznivá, teda nie je možné vysloviť opodstatnený predpoklad, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, preto je u neho ďalší výkon trestu dôvodný. Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Keďže sťažnostný súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech odsúdeného, sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú v zmysle citovaného ustanovenia § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.